

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 31. Philippus Sueviæ Papæ reconciliari cupit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

que Viri Religiosi, Papa eos vestimenta
omnino similia induere iussit, ne habitus
externi diversitas populis, quibus unam
fidem denunciabant, scandali occasio-
nem præberet.

§. XXXI.

*Philippus de Suevia Papæ reconciliari
cupit.*

At Regis Philippi Sueviæ vires in pro-
vinciis, quas Rhenus inferior alluit,
augebantur. Hoc anno millesimo cen-
tesimo sexto ad illas Germaniæ partes
divertentem Adolphus Archiepiscopus
Coloniensis, a Pontifice deponi iussus,
Comites, ceterique illius Regionis Opti-
mates ut Imperatorem suum excepe-
runt, eique, cum divisa immisisset agmi-
na, tota Diœcesis se subiecit. Rex qui-
dem Otto Saxoniam, Colonia egressus,
cum Brunone, novissime Archiepiscopo
consecrato, prælium æmulo obtulit; sed
profigatus, vix cum tribus comilitoni-
bus evasit. Bruno Archiepiscopus cap-
tus, in conspectum Regis Philippi pro-
tractus, vinculis oneratus & castra sequi
iussus est. Ita Colonienses cives per-
misere se Regi Philippo. Otto navigio
impositus ad Joannem Regem Avuncu-
lum suum trajecit in Angliam.

*Sup. n. 20.**Ann. God.**1206.**Alb. Stad.**eod. Arnald.**Lubec. VII.**c. 5.**Hist. Eccles. Tom. XIX,*

I Illa

Sæcul. XIII.**A. C. 1206.****Ital. Sacr.****no. 5. p. 71.****de neg. imp.****op. 138.****Sup. Lib.****LXXV.****§. 29.****Abb. Ursp.****p. 310.**

Illâ tempestate Walterus seu Wolferus, nobilis Bavarus, Sedem Patriarchalem Aquilejensem occupabat, ad eam ab Episcopatu Passaviensi anno millesimo ducentesimo quarto translatus, vitâ in sacris Scripturis versatus, ac vitæ integritate & prudentia insignis; quibus dotibus Henrici VI. Imperatoris & Philippi fratris ejus amicitiam meritus fuerat.

Hunc ergo Præsulem cum mandatis ad Philippum Innocentius Papa misit; hortaretur Principem, ne amplius tutela sua dignum censeret Leopoldum, qui translatum se dicebat ab Ecclesia Wormatiensi ad Moguntinam, in qua Pontifex Sigefridum confirmari volebat. Simul etiam Papa Patriarchæ injunxit; Regis Philippi animum ad inducias Regi Ottoni concedendas, si posset, flecteret. Nam ex Episcopi Cameracensis literis intellexerat, quam necessaria pax Ottoni in adversa fortuna esset. Patriarcha Aquilejensi sibi commissa fideliter exequente, Principes, Philippi partes secuti, & diuturno bello fatigati, pacem inter ambos Reges conciliare statuerunt. Eo igitur consilio promissum est Papæ, curaturos utriusque partis amicos, ut fratri ipsius Richardo, postea Comiti Sorano, Philippi Regis filia nuptui traderetur. Ut refert Conradus Abbas

Abbas Urspergensis, tunc temporis luce Sæcul. XIII.
 fruens, qui se rem istam a viris fide di- A.C. 1206.
 gnis accepisse affirmat. Sed, ut ut hæc
 sint, Rex Philippus ad Papam dedit lon-
 gam Epistolam, cujus summa hæc erat:
Haud ignoras, sanctissime Pater, quantis de neg. ep.
turbis Imperium, Henrico Imperatore 136.
fratre meo fati functo, divisum & ve-
xatum fuerit. Tunc ego in Tuscia ver-
sabar, unde reversus in Germaniam,
tum Legatis missis, tum datis literis,
omnes Imperii Principes sollicitare cæpi;
filium Imperatoris fratris mei Regem
agnoscerent, quem elegissent, & jureju-
rando fidem promississent. Sed nemini
persuasi; nullius roboris fuisse electionem,
agebant, quod, cum ea perageretur, puer
necdum fonte Baptismi ablutus fuisset.
Præterea Principes ad eligendum infan-
tem Imperatoris reverentia fuisse com-
pulsos, ac denique, Regem, vix natum,
proclamare, nihil aliud fore, quam pu-
blice fateri, Imperii solium vacare. Er-
go eis decretum erat, alium eligere. Non
nullis pacta intercesserunt cum Bertoldo,
Duce Laringiæ, qui tandem ingentis pe-
cuniæ & laboris impendio remotus. Idem
Principes deinde ad Bernardum Du-
cem Saxonie conversi sunt, qui, cum
esset eximia prudentiæ vir, caute pe-
dem retulit.

Sæcul. XIII.

A.C. 1206.

Epistola Phi-
lippi ad Pa-
pam.

Tunc vero omnes Saxoniam, Bavariam, Austriam, Franconiam Principes, pluresque alii, mihi suaserunt, ad consequendum Imperii coronam animum adjuerem, consilium mihi, opes, arma commodaturi. Atque adhuc vacillanti & jus Nepotis mei violare timentis, exprobrarunt vecordiam, quod oblatum Imperium accipere non auderem, etiamsi solus tantæ Dignitati sustinendæ par essem. In aliam partem versans animum, prævidebam, me detrectante, virum electum iri ortum ex Familia, majoribus meis nunquam non inimica. His motus argumentis, Imperium per electionem justam, ac consensu omnium Principum unanimum, quæsi. Non eo me avaritia, non ambitio impulit, ita me Deus adjuvet! nec enim te latet, ut puto, nulli Principum præter me plus divitiarum, plus potentiam, aut gloriæ, vel parentis vel fortunam contulisse. Magna terrarum spatia mihi erant obnoxia, multas arces, & situ & arte inexpugnabiles, tenebam, aurum, bello gerendo aptissimum, gemmæ, non deerant. Crux, Lancea, corona, ceteraque omnia Dignitatis Cæsareæ Insignia, in mea fuerunt potestate. Denique non poterat Germanorum quisquam Rex eligi, qui non meo magis, quam ego ipsius, egeret præsidio. Negotio electionis perfecto, mens-

Sæcul. XIII.
A. C. 1206.

se integro & medio Imperium quietam possessione tenui; jamque illo temporis intervallo Aquisgranum cogitabam petere, valido cinctus exercitu, coronam accepturus. Sed ecce! militem dimisi, deceptus fraude inimicorum meorum, qui deinde, magna pecuniâ vi a Rege Angliæ instructi, Ottonem Comitem Pictaviensem elegerunt. Hæc de electionis adjunctis certissima habeo, quidquid contra alii tibi suggesserint. Rex Philippus postea in sua Epistola transit ad causam duorum æmulorum in Sede Moguntina, Leopoldum & Sigefridum, & quia Pontifex huic favebat, ipse offert, ut obsequium Sacræ Sedi exhiberet, Leopoldum rejicere, si modo Papa, in ipsius gratiam, Sigefridum quoque huic Ecclesiæ renunciare jubeat, quem, si id faciat, suis beneficiis sustentare promittit.

Tum prosequitur: *Atque de belli induciis cum Ottone, inquit, tui reverentia permotus, etsi eas & famæ meæ & salutis nocere posse cognoscerem, consensissim, si Nuncii tui usque ad ejus conspectum pervenire potuissent. Quod vero ad pacem inter te & me, cujus desiderio semper tenebar, spectat, Cardinalium tuorum, & Principum nostrorum, quos delegeris, judicio me submitto. Hi arbitri sint, an in aliquo, & quantum,*

Sæcul. XIII. *te vel Ecclesiam Romanam læserim. Si*
A. C. 1206. *autem patuerit, te vel mihi vel Imperio*
nocuisse, nullum arbitrum, nullum Ju-
dicem præter tuam conscientiam expe-
tam. Scio enim, & palam profiteor, te,
S. Petri cum plenitudine potestatis succes-
sorem, in his causis nullius hominis judi-
cio subesse, sed id soli Deo reservari,
cujus jura nobis arrogare nequitiam
volumus. Epistolam claudit Rex, affir-
mans, se nunquam a Cœlestino III. Pa-
pæ fuisse excommunicatum, & Innocen-
tium rogans, ut harum literarum Latori,
is Prior Camaldulensium erat, fidem
haberet.

Hoc Philippi responsum Innocentio
 Papæ gratum fuit, quatenus Inducias
 concedebat, quamvis illud displiceret,
 quod Princeps in causa Sigefridi Mo-
 guntini Archiepiscopi petebat. Quod
 cognoscimus ex Epistola Papæ data ad
 Patriarcham Aquilejensem, in qua ro-
 gat; Philippum exhortaretur ad conce-
 dendas inducias, quo facilius ad pacem
 pervenire possent. Ottoni quoque
 scripsit Papa; de induciis saltem ad an-
 num consentiret. Tum Philippus ad
 Papam Patriarcham Aquilejensem, Burg-
 gravium Magdeburgensem, duosque
 alios cum plena potestate pacem tra-
 ctandi misit. Papa vero ad idem nego-
 tium perficiendum duos Cardinales, Hu-
 golinum

de neg. Imp.
ep. 137.

ep. 138.

ep. 140.

ep. 141.

golinum Episcopum Ostiensem & Leo- Sacul. XIII.
nem Presbyterum titulo S. Crucis, de- A. C. 1207.
lectos in Germaniam, tanquam Sacra
Sedis Legatos, proficisci iussit.

§. XXXII.

Stephanus de Langthon Archiepiscopus Cantuariensis.

Joannes Ferentinensis anno millesimo *Math. Pa-*
ducentesimo sexto Sacrae Sedis Lega- *ris. eod. an.*
tus a Pontifice in Angliam missus, illo
Regno peragrato, haud sane modicam
pecuniae vim collegit. Ut vero pra- *Math. West-*
terea aliquid gessisse videretur, Conci- *mon. eod.*
lium Redingae, Abbatia celeberrima, die *sup. n. 21.*
S. Lucae Festum sequente, nempe deci- *Item & Gest.*
ma nona Octobris, coegit; tumque *Innoc. n. 131.*
cum suo thesauro recessit. Haud diu
post Innocentius litem inter Monachos
Cantuariensis Ecclesiae, ejusque Episco-
pos Suffraganeos, de electione Archie-
piscopi diremit, cum declaravit, nihil
juris ad eligendum Archiepiscopum E-
piscopis esse, iisque aeternum silere jus-
sis, praecipit; soli monachi Sede va-
cante Pastorem novum nominarent.
Haec sententia vigesima prima Decem-
bris anno millesimo ducentesimo sexto
lata est. Anno sequente millesimo
ducentesimo septimo Monachi Cantua-
rienses adversus Monachos fratres suos